

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Urto/2/2026
Identifikačné číslo spisu:	6025010024
Dátum vydania rozhodnutia:	19.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6025010024.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej, sudkyne JUDr. Beáty Javorkovej a sudcu JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci odsúdeného L. V. na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozsudku 19. mája 2026 v Bratislave, o odvolaní odsúdeného, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. februára 2026, sp. zn. 3Ntc/9/2025, takto

rozhodol:

I. Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. februára 2026, sp. zn. 3Ntc/9/2025 zrušuje.

II. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon č. 549/2011 Z. z.“) rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo 16. mája 2025, sp. zn. 65 Hv 19/25a, právoplatný tým istým dňom, uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky v časti, ktorou bol štátny občan Slovenskej republiky: L. V., nar. XX. F. XXXX, trvale bytom G., Slovenská republika, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúskej republike, uznaný vinným z trestného činu krádeže za účelom zisku, čiastočne vlámaním, podľa § 127, § 129 ods. 1 č. 1, § 130 ods. 1 prvý prípad rakúskeho Trestného zákonníka, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že:

L. V. vo Viedni A/ za účelom zisku (§ 70 ods. 1 č. 1 a 3 prvý, druhý prípad, ods. 2 Trestného zákonníka, s poukázaním na rozsudok Krajinským súdom pre trestné veci Viedeň zo dňa 12.08.2022, sp. zn. 53 Hv 34/22Í, vykonaný 15.07.2024) odcudzil čiastočne vlámaním nižšie uvedeným osobám cudzie hnuiteľné veci s úmyslom sa ich privlastnením neoprávnene obohatiť, a síce

1/ dňa 15. novembra 2024 vo vedomej a chcenej súčinnosti formou delby práce s osobitne odsúdenou R. K., ako aj osobitne stíhanou Ľ. V. a L. V. ako spolupáchateľmi, oprávneným osobám spoločnosti KBS Kleider-Bauer-Betriebs-GmbH oblečenie v už nezistiteľnej celkovej hodnote tak, že L. V., Ľ.V. V. a U. V. si vzali kusy oblečenia a odišli s nimi z obchodu, zatiaľ čo R. K. neustále chodila do obchodu, aby dohliadala na svojich spolupáchateľov a pred ním dávala pozor;

2/ vo vedomej a chcenej súčinnosti s Ľ. V. ako spolupáchateľ (§ 12 Trestného zákonníka)

A/ dňa 14. decembra 2024 P. D. mobilný telefón v hodnote 450,- Eur tak, že ho vzali z ruksaku, na ktorý dočasne nedával pozor a opustili miesto

B/ dňa 4. februára 2025 vo vedomej a chcenej súčinnosti so spolupáchateľom, ktorý ostal neznámy (§12 Trestného zákonníka) tak, že sa pomocou páčidla vlámali do pivničných kobiek, a síce

- I. Mag. N. F.Ü.Z., pričom ostalo pri štádiu pokusu,
- II. N. S., pričom ostalo pri štádiu pokusu,
- III. W. F., predmety v už nezistiteľnej celkovej hodnote, každopádne nepresahujúcej 5 000 Eur.

Podľa § 517 ods. 1 Trestného poriadku a § 17 ods. 3, ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z. odsúdenému L. V. trest odňatia slobody uložený uvedeným cudzím rozhodnutím nahrádza trestom odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odsúdeného L. V. na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

III. Podľa § 16 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z. rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo 16. mája 2025 sp. zn. 65 Hv 19/25a, právoplatný tým istým dňom v časti, v ktorej bol L. V. uznaný vinným z trestného činu poškodzovania vecí podľa § 125 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že: dňa 4. decembra 2024 zničili cudziu vec, a síce okno X. Y. vhozením kameňa a spôsobili tak škodu vo výške 348,57 Eur, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 0 (nula) dní odmieta uznať a vykonať na území Slovenskej republiky.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom z 18. februára 2026, sp. zn. 3Ntc/9/2025, podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. uznal vo výroku o vine a treste odňatia slobody a rozhodol, že vykoná rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo 16. mája 2025, sp. zn. 65 Hv 19/25a, právoplatný tým istým dňom v časti, v ktorej bol L. V. uznaný vinným z trestného činu krádeže za účelom zisku, čiastočne vlámaním podľa § 127, § 129 ods. 1 č. 1, § 130 ods. 1 prvý prípad rakúskeho Trestného zákonníka, ktorého sa dopustil na skutkovom základe vyššie uvedenom. Za uvedené skutky bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 6 mesiacov.

Krajský súd rozhodol, že podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bude odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 16 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z. krajský súd zároveň rozhodol, že rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo 16. mája 2025 sp. zn. 65 Hv 19/25a, právoplatný tým istým dňom v časti, v ktorej bol L. V. uznaný vinným z trestného činu poškodzovania vecí podľa § 125 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka odmieta na území Slovenskej republiky.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že: „formálne podmienky pre rozhodnutie o predmetnom návrhu v danej veci boli splnené, keďže odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území. Osobne sa zúčastnil konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia. Z obsahu spisového materiálu nemožno ustáliť skutočnosť, že menovaný má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, a to aj napriek deklarovanému trvalému pobytu, avšak rozhodnutím Spolkového úradu pre prisťahovalectvo a azyl č. 89247103/221788967 zo 7. marca 2023 mu bol uložený zákaz pobytu na 8 rokov, a teda po výkone uloženého trestu bude do Slovenskej republiky vyhostený (§ 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z.). Predmetný skutok uvedený v bodoch A) 1/, 2/, A/, B/ L, II., III. osvedčenia vykazuje znaky prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., čiastočne v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. Vzhľadom na uvedené je preto zrejmé, že predmetný skutok je trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky (§16 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z.). Odsúdený neudelil súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia do Slovenskej republiky, vzhľadom na skutočnosť, že je štátnym občanom Slovenskej republiky a po výkone trestu má byť do Slovenskej republiky

vyhostený, sa však jeho súhlas nevyžaduje. Z lustrácie v GP vyplýva, že menovaný nie je v súčasnosti stíhaný pre iné trestné činy spáchané pred odovzdaním, a z odpisu registra trestov odsúdeného je zrejmé, že v Slovenskej republike nemá vykonať trest odňatia slobody, v danom prípade preto nie je daný ani dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. g), písm. k) zákona č. 549/2011 Z. z. Trestný zákon platný a účinný na území Slovenskej republiky má odlišnú diferenciáciu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody ako Trestný zákon platný na území Rakúska. Odsúdeného Krajský súd zaradil v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, keďže z predloženého spisového materiálu nie je možné posúdiť, ktorému stupňu strázenia podľa § 48 Tr. zák. zodpovedajú podmienky výkonu trestu odňatia slobody odsúdeným v Rakúsku. V dôsledku absencie týchto informácií by v prípade zaradenia odsúdeného do ústavu na výkon trestu s prísnejším stupňom strázenia eventuálne mohlo dôjsť k zhoršeniu jeho postavenia. Pokiaľ ide o skutok uvedený v bode C/ osvedčenia, ktorý bol v štáte pôvodu kvalifikovaný ako trestný čin poškodzovania vecí podľa § 125 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka, krajský súd konštatuje, že tento vzhľadom na výšku škody nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. V danom prípade preto nebola splnená podmienka obojstrannej trestnosti činu, čo je v zmysle ustanovenia § 16 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z. dôvodom na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia v časti tohto skutku. Z uvedeného dôvodu krajský súd v tejto časti rozhodol o odmietnutí uznania a výkonu predmetného rozhodnutia. Nad rámec odôvodnenia rozhodnutia krajský súd pre úplnosť poukazuje na skutočnosť, že v štáte pôvodu bolo konanie odsúdeného uvedené v bodoch A) 1/, 2/, A/, B/ I., II., III. posúdené ako úmyselný trestný čin, čo v spojení s výškou trestu odňatia slobody, ktorý možno v štáte pôvodu za tento čin uložiť (trestná sadzba až 3 roky v zmysle § 130 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka), je rozhodujúce pre posúdenie dotknutého činu ako prečinu pre prípadné posudzovanie podmienok pre podmienené prepustenie.“

Proti tomuto rozsudku krajského súdu v zákonom stanovenej lehote podal odsúdený písomným podaním odvolanie zo 4. marca 2026, v ktorom uviedol, že na území Slovenskej republiky sa nezdržiava už 5 rokov, a nemá tu ani adresu trvalého pobytu. Väčšina jeho rodiny žije v Rakúsku a v Nemecku. Preložením jeho osoby na výkon trestu odňatia slobody na Slovensko bude jeho kontakt s matkou, ktorá je chorá prerušený. V Rakúsku je pracovne zaradený, dostáva finančnú odmenu, z ktorej mu polovicu odkladajú. Takýmto spôsobom si vie naštetriť, a keď mu skončí výkon trestu odňatia slobody uvedené financie mu budú vyplatené a nebude páchať kriminalitu. Na Slovensku nebol 9 rokov súdne trestaný. Uložený trest je dosť prísny, a podľa názoru odsúdeného mu bol uložený vyšší trest, ako Trestný zákon na Slovensku pripúšťa. Po prepustení z výkonu trestu sa neplánuje vrátiť na Slovensko, chce sa zamestnať v Nemecku, a preto je pre neho vyhovujúce vykonávať trest odňatia slobody v Rakúsku, pretože sa tam učí nemecky.

Z vyššie uvedených dôvod odsúdený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil uložený trest a prehodnotil výšku trestu.

Krajská prokuratúra v Banskej Bystrici, ktorej bolo odvolanie odsúdeného zaslané a doručené 23. marca 2026, sa k nemu v určenej lehote nevyjadřila.

Spisový materiál bol spolu s podaným odvolaním Najvyššiemu súd Slovenskej republiky predložený 7. apríla 2026.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 518 ods. 4 Trestného poriadku) preskúmal na podklade prípustného a oprávnenou osobou včas podaného odvolania (§ 307 ods. 1 a § 309 ods. 1 Trestného poriadku) odsúdeného zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného je dôvodné.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, a ak

- a) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky,
- b) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ale po výkone trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody má byť vyhostený na základe rozhodnutia vydaného v súdnom konaní alebo správnom konaní na území Slovenskej republiky, alebo
- c) odsúdený sa zdržiava na území Slovenskej republiky alebo na území členského štátu a súd na základe postupu podľa § 13 vysloví súhlas s prevzatím rozhodnutia na jeho uznanie a výkon v Slovenskej republike na základe žiadosti príslušného orgánu členského štátu.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. súd rozhodne o tom, či sa rozhodnutie uzná a vykoná na neverejnom zasadnutí po písomnom vyjadrení prokurátora. Súd rozhoduje rozsudkom.

Podľa § 15 ods. 5 zákona č. 549/2011 Z. z. proti rozhodnutiu podľa odseku 1 je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený alebo prokurátor. Odvolaním nemožno napadnúť dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané v inom členskom štáte. Odvolanie má odkladný účinok.

Podľa § 16 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z. súd môže odovzdať do iného členského štátu výkon rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o uložení trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody, ak sa odsúdený nachádza na území Slovenskej republiky alebo tohto členského štátu, a

- a) odsúdený je štátnym občanom tohto členského štátu a má v ňom obvyklý pobyt,
- b) odsúdený je štátnym občanom tohto členského štátu, nemá v ňom obvyklý pobyt, ale po prepustení z výkonu trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody uloženej v rozhodnutí má byť vyhostený na základe právoplatného rozhodnutia vydaného v súdnom konaní alebo správnom konaní do tohto členského štátu, alebo

c) príslušný orgán tohto členského štátu s prevzatím výkonu rozhodnutia súhlasí, ak nejde o prípady uvedené v písmene a) alebo písmene b). Súd, ktorý vydal rozhodnutie podľa odseku 1, môže odovzdať výkon rozhodnutia do členského štátu z dôvodu vhodnosti a účelnosti takého postupu, pokiaľ ide o zaistenie úspešného začlenenia odsúdeného do spoločnosti alebo o zaistenie úspešnosti jeho liečby. Súd môže odovzdať výkon rozhodnutia do členského štátu aj na základe návrhu odsúdeného alebo príslušného orgánu vykonávajúceho štátu; súd týmto návrhom nie je viazaný. Súd, ktorý vydal rozhodnutie podľa odseku 1, môže odovzdať výkon rozhodnutia do členského štátu len so súhlasom odsúdeného; súhlas odsúdeného sa nevyžaduje, ak sa odovzdáva výkon rozhodnutia do členského štátu

- a) podľa odseku 1 písm. a) alebo písm. b),
- b) do ktorého odsúdený ušiel alebo sa inak vrátil z dôvodu trestného stíhania vedeného proti nemu alebo odsúdenia v Slovenskej republike. Výkon rozhodnutia možno súčasne odovzdať len do jedného členského štátu.

Podľa § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z. ak nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16, súd rozhodne o uznaní takého rozhodnutia a súčasne rozhodne, že sa také rozhodnutie vykoná. Súd môže rozhodnúť o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia len po predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu. Ak sa rozhodnutím uložila trestná sankcia spojená s odňatím slobody, ktorá nie je zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd rozhodnutím podľa odseku 1 nahradí trestnú sankciu takou trestnou sankciou, ktorú by mohol uložiť, ak by v konaní o spáchanom trestnom čine rozhodoval; pritom dbá o to, aby takto uložená trestná sankcia nezhoršila postavenie odsúdeného a v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii. Trestnú sankciu spojenú s odňatím slobody nemožno nahradiť peňažným trestom. Ak sa rozhodnutím o trestnej sankcii uložila trestná sankcia v trvaní, ktoré nie je zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd rozhodnutím podľa odseku 1 trvanie trestnej sankcie primerane upraví. Takto upravená dĺžka trvania trestnej sankcie nesmie byť kratšia ako najdlhšie trvanie ustanovené pre rovnaké trestné činy podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Súd nesmie podľa odsekov 1 až 3 uložiť prísnejšiu trestnú sankciu z hľadiska jeho druhu alebo dĺžky, ako bola uložená v rozhodnutí.

Podľa § 29 zákona č. 549/2011 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona

sa použije Trestný poriadok.

Podľa § 517 ods. 1 Trestného poriadku cudzie rozhodnutie sa uzná tak, že trest v ňom uložený slovenský súd nahradí trestom, ktorý by mohol uložiť, ak by v konaní o spáchanom trestnom čine rozhodoval. Slovenský súd nesmie pritom uložiť trest prísnejší, ako bol trest uložený v cudzom rozhodnutí, ani ho premeniť na iný druh trestu.

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku proti rozsudku o uznaní cudzieho rozhodnutia je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený, prokurátor alebo minister spravodlivosti. Odvolací súd na neverejnom zasadnutí odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Ak odvolanie nezamietne, zruší napadnuté rozhodnutie a po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne rozsudkom, či sa cudzie rozhodnutie uznáva alebo neuznáva.

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že Krajskému súdu v Banskej Bystrici bol zo strany Spolkového ministerstva pre spravodlivosť Rakúskej republiky postupom podľa rámcového rozhodnutia Rady 2008/909SVV z 27. novembra 2008 predložený návrh na rozhodnutie o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, ktorým bola uložená trestná sankcia spojená s odňatím osobnej slobody, a to rozsudku Krajinského súdu pre trestné veci Viedeň zo 16. mája 2025, sp. zn. 65 Hv 19/25a v spojení s osvedčením z 9. septembra 2025, týkajúceho sa odsúdeného na skutkovom a právnom základe tam uvedenom.

Odvolací súd konštatuje, že Krajský súd v Banskej Bystrici konal v súlade so zákonom č. 549/2011 Z. z., keď rozhodol o čiastočnom uznaní predmetného rozhodnutia vydaného súdom členského štátu Európskej únie (Rakúsko) v trestnom konaní, a pre také rozhodnutie boli splnené všetky zákonné podmienky. Krajský súd postupoval správne, keď zistil, že skutok uvedený v bode C) nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, a následne túto skutočnosť oznámil justičnému orgánu štátu pôvodu, a inicioval dohodu o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia.

Ďalej je potrebné uviesť, že krajský súd správne posúdil aj obojstrannú trestnosť skutkov A) 1), 2), A), B) I., II., III., vykazujúcich znaky prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona Slovenskej republiky spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, čiastočne v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko štát pôvodu nepriradil skutok ku žiadnej z kategórii trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z., resp. v čl. 7 ods. 1 Rámcového rozhodnutia Rady č. 2008/909SVV z 27. novembra 2008.

Krajský súd v Banskej Bystrici však pochybil, keď uloženú trestnú sankciu vo výmere 2 roky a 6 mesiacov prevzal bez toho, aby prihliadol na ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z., a teda či dĺžka uloženej trestnej sankcie je zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Súd uznávajúci rozhodnutie vydané iným členským štátom Európskej únie (teda cudzie rozhodnutie) pristúpi k premene trestu za situácie, že trest uložený cudzím rozhodnutím nie je z hľadiska druhu alebo jeho dĺžky zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Ak súd usúdi, že dĺžka a druh trestu odňatia slobody nie sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, teda nezodpovedajú trestným sadzbám za konkrétny trestný čin a spôsobu výkonu trestu tak, ako ich predvída slovenský právny poriadok, cudziu sankciu primerane upraví.

Podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona Slovenskej republiky trestného činu krádeže sa dopustí ten trestnoprávne zodpovedný subjekt, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a

- a) spôsobí tak malú škodu,
- b) čin spácha vlámaním,
- c) bezprostredne po čine sa pokúsi uchovať si vec násilím alebo hrozbou bezprostredného násillia,
- d) čin spácha na veci, ktorú má iný na sebe alebo pri sebe,
- e) takou vecou je vec z úrody z pozemku, ktorý patrí do poľnohospodárskeho pôdneho fondu, alebo drevo nachádzajúce sa na lesnom pozemku, alebo ryba z rybníka s intenzívnym chovom,

f) čin spácha na veci, ktorej odber podlieha spoplatneniu na základe osobitného predpisu, alebo
g) bol za dva obdobné činy v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Odsúdenému bol štátom pôvodu uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 6 mesiacov. Podľa súčasnej právnej úpravy Slovenskej republiky by bolo konanie odsúdeného kvalifikované ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, čiastočne v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, a mohol by mu byť uložený trest odňatia slobody maximálne až na dva roky. Vzhľadom na skutočnosť, že odsúdenému bola štátom pôvodu uložená prísnejšia trestná sankcia, t. j. vyšší trest, ako pripúšťa slovenský právny poriadok, bolo nutné túto nahradiť tak, aby zodpovedala trestnej sankcii, ktorú by mohol uložiť slovenský justičný orgán, ak by v konaní o spáchanom trestnom čine rozhodoval.

Najvyšší súd zistiac uvedené pochybenie Krajského súdu v Banskej Bystrici v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. inicioval dohodu s justičným orgánom štátu pôvodu o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia, pričom ten prípisom z 5. mája 2026 súhlasil s úpravou trestnej sankcie na dva roky.

Z uvedeného dôvodu najvyšší súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici (výrok I.), a vo veci sám rozhodol tak, že uložil odsúdenému trestnú sankciu, ktorá je zlučiteľná so Slovenským právnym poriadkom, a to vo výmere 2 (dva) roky (výrok II.). Najvyšší súd odsúdeného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Prevzatý výrok o treste nesmie zhoršiť postavenie odsúdeného, a má v čo najväčšej miere zodpovedať pôvodne uloženej trestnej sankcii; uvedené je nutné vzťahovať aj na vonkajšiu diferenciáciu trestu uplatňovanú v Slovenskej republike (rozsudok najvyššieho súdu zo 4. februára 2014, sp. zn. 2 Urto 5/2013, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 122/2014).

Najvyšší súd zároveň odmietol uznať a vykonať na území Slovenskej republiky časť rozsudku týkajúcu sa skutku, ktorý podľa slovenského Trestného zákona nie je trestným činom (výrok III.).

Odsúdená osoba vo svojich odvolacích námietkach nesúhlasila s vykonaním trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky z dôvodu, že tu nemá žiadne sociálne väzby, trvalý pobyt, nezdržiava sa tu. Najvyšší súd konštatuje, že námietky odsúdeného sú v tomto smere nedôvodné, pretože na základe rozhodnutia Spolkového úradu pre prisťahovalectvo a azyl č. 89247103/221788967 zo 7. marca 2023 mu bol uložený zákaz pobytu na 8 rokov, a teda po výkone uloženého trestu bude do Slovenskej republiky vyhostený. Na základe uvedených skutočností v súlade s ustanovením § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z. súhlas odsúdeného s uznaním a výkonom rozhodnutia na území Slovenskej republiky sa nevyžaduje.

Na podporu tejto argumentácie možno poukázať aj na uznesenie ústavného súdu z 8. februára 2024, sp. zn. III. ÚS 66/2024, v ktorom uviedol: „To, že predstavy sťažovateľky o štáte, v ktorom má vykonávať trest, sú odlišné od pravidiel v zákone o uznávaní trestných rozhodnutí v EÚ, nie je dôvodom jej porušenia ústavných práv. Sťažovateľka je štátnym občanom Slovenskej republiky, a aj keď na Slovensku nemá obvyklý pobyt, je daný dôvod na výkon trestu na Slovensku z dôvodu, že dánsky súd jej uložil popri treste odňatia slobody aj trest vyhostenia, a to v zmysle § 6 ods. 1 písm. b) zákona o uznávaní trestných rozhodnutí v EÚ, ako aj čl. 6 bodu 2 písm. b) rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV. Uloženie trestu vyhostenia v spojení so štátnym občianstvom sťažovateľky boli rozhodujúcimi kritériami podľa zákonnej a európskej právnej úpravy pre vykonanie trestu na Slovensku.“

Najvyšší súd záverom pripomína, že v rámci konania o uznaní a výkone rozhodnutia podľa zákona č. 549/2011 Z. z. súd nesmie cudzie rozhodnutie skúmať vo veci samej, a je viazaný skutkovými zisteniami odsudzujúceho súdu, a slovenské orgány nenadobúdajú právo konať o podstate veci. Práve naopak uznávacie konanie má špecifický nostrifikačný charakter, v ktorom súd na verejnom zasadnutí skúma iba objektívne skutočnosti, a to z úradnej povinnosti. Nostrifikácia tu spočíva v posúdení, či trestnému

rozsudku cudzieho štátu možno priznať účinky na území Slovenskej republiky, a v premene cudzieho rozhodnutia na rozhodnutie slovenské, ktoré nahrádza pôvodné rozhodnutie.

Na podklade vyššie uvedených skutočností najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.